

ANA BERDILO

cl. a XI-a, LT „Hristo Botev”, Taraclia

O CĂLĂTORIE PE TERRA

Prietene drag,
Câteva luni în urmă am împlinit optsprezece ani. După obiceiurile planetei mele, fiecare locuitor, împlinind optsprezece ani, primește în dar o călătorie pe planeta Terra. Părinții mi-au procurat cea mai nouă și mai luxoasă navă cosmică și cel mai modern costum, care îmi va permite să rămân invizibil. Această călătorie nu este doar un cadou, ci și o mică experiență pentru profesia mea în viitor. Îmi doresc să devin cercetător.

După o serată cu prietenii am urcat în nava mea cosmică Ra-7, am configurat regimul Start și am pornit, mulțumit, cu viteza de 500 de kilometri pe oră. În curând planeta mea de foc s-a transformat într-un punct roșu, apoi a dispărut în spațiu. Însă ochilor mei li s-a arătat o planetă albastră, pe care prietenul meu electronic a identificat-o. Aceasta era Terra, despre care mi-au povestit părinții.

Zborul nu a fost atât de simplu cum îmi imaginam. Am luat lecții în formatul 5D, unde am învățat cum să conduc o navă și cum să mă orientez în spațiul cosmic. Aflându-mă în spațiul real, am fost înconjurat de mii de stele, comete, meteoriți și mii de alte corpuri cosmice. Sistemul solar e luminat de steaua noastră – Soarele, dar n-am știut că ea poate fi atât de fierbinte. Mă apropiam din ce în ce mai mult și eram nevoit să schimb temperatura în navă.

Prima zi a călătoriei mele am petrecut-o pe satelitul Terrei – Luna. Aparatul meu pentru cercetări a instalat pe ecran o listă de elemente chimice necunoscute pentru planeta mea. Aceste descoperiri nu erau noi, dar am repetat cercetările pentru mine.

A doua zi am schimbat regimul navei și am pornit spre Terra. Am redus viteza și am micșorat mărimea navei mele, ca să nu distrug stratul de ozon al pământenilor, căci știu că este foarte necesar pentru ei. Am aterizat

pe un teritoriu acoperit cu fibre de culoare verde, foarte moale și cu un miros plăcut. Aparatul meu pentru cercetări a identificat că aceste fibre sunt vii, lucru uimitor pentru mine, deoarece ele nu au dat niciun semn de viață. Cercetând mai departe acest teritoriu, am observat niște linii, cercuri, pe care le-am considerat semne din partea învățaților de pe Marte, pe care aceștia le lasă pământenilor pe câmpuri. Din fericire, n-am avut dreptate, deoarece, în curând, în jurul acestui teritoriu au început să se adune o mulțime de pământeni, care urmăreau cum alți pământeni aleargă după un obiect sferic. Am dedus că era vorba de un joc sportiv.

O săptămână am cercetat orașul pământesc. M-am convins de faptul că pământenii ne-au întrecut în arhitectură. Clădirile lor sunt mult mai înalte decât pe Marte, dar nu sunt atât de rezistente, întrucât pământenii n-au metale mai trainice decât titanul. Vehiculele lor seamănă cu vehiculele de pe Marte de acum 1000 de ani. Desigur că sunt foarte primitive, dar după cercetările de anul trecut am constatat că pământenii se dezvoltă foarte repede. O mare deosebire a pământenilor este aceea că ei au nevoie de oxigen, pe care îl inspiră și îl expiră foarte des. Am hotărât să iau o probă de aer din atmosfera lor. Acest gaz are un miros de combustibil.

Prietene, poate vei găsi hazliu faptul că m-am străduit să învăț limba pământenilor, dar pentru mine a fost și mai hazliu când mi-am schimbat locul cercetărilor și am determinat că pământenii de aici vorbeau cu totul altfel. Motivul este că ei sunt despărțiți unii de alții și se deosebesc după înfățișare, limbă, lungimea și culoarea părului, chiar și după culoarea pielii.

Săptămâna următoare am hotărât să o dedic cercetării emoțiilor și gândurilor pământeste, deoarece eram specializat anume în acest domeniu. Locul pe care l-am ales de această dată a fost o instituție de învățământ, unde am observat o mai mare variație de

emoții. Pământenii au ca obicei, în fiecare zi, să-și strângă mâinile unul altuia zâmbind. Cred că acest gest provoacă sentimente plăcute, deoarece în aceste momente se mărește temperatura corpului. Deodată am fost speriat de un sunet brusc care a alungat toți pământenii în încăperea instituției de învățământ unde mă aflam. Afară a rămas doar o pământeancă, care se deosebea de ceilalți; așa zice că seamănă cu marțienii.

Părul ei era de culoare violet. Avea o piele albă, iar ochii îi erau albaștri ca cerul pământenilor. Această pământeancă avea o privire tristă, iar temperatura corpului îi era mai mică decât la ceilalți. Aparatul meu m-a ajutat să determin că organismul ei nu funcționa corect, din cauza unei maladii. În asemenea cazuri pământenii au nevoie de medicamente sau de ajutor, însă ea nu se adresa nimănui și nimeni nu-i acorda nicio atenție, lucru diferit de felul în care ne acordăm ajutor unul altuia noi, marțienii. Simțeam că nu e o simplă pământeancă și nu-mi va refuza ajutorul. Doar că, atunci când am ajuns în fața ei, mi-am dat seama că sunt protejat de un cos-

tum care mă face invizibil. Doream să mă debarasez de el, dar aceasta era o încălcare a legii și așa fi putut fi nimic în clipă.

Stăteam lângă ea și doar îi ascultam respirația. Aceasta a fost prima dată când am înțeles cât de neobișnuiți sunt pământenii respirând. Pentru o clipă, mi-am închipuit că așa putea ridica temperatura corpului ei dacă mă voi atinge de mâinile ei lungi și subțiri, dar îmi era frică să n-o înspăimânt.

Peste câteva clipe, din ochii ei mari au căzut câteva picături, pe care, din păcate, n-am reușit să le cercetez, căci și le-a șters de pe obraji rumeni, s-a ridicat de pe scaun, a sărit vioi într-un vehicul și a plecat.

A doua zi o așteptam exact acolo unde ne-am despărțit, dar n-a apărut. Am găsit-o peste câteva ore într-un colț din curtea instituției, cu un alt pământeancă. Au vorbit destul de mult, după care au început să gesticuleze, să

strige și din ochii marțienei mele iarși au căzut câteva picături. De această dată am înțeles că ele nu erau altceva decât starea ei sufletească. Acel pământeancă care striga la ea a ridicat mâna s-o lovească, iar eu, fără să conștientizez, m-am apropiat de el cu o viteză mai mare ca a navei mele cosmice și am reușit să i-o rețin. Desigur, a fost o greșeală enormă, deoarece nici el, nici ea n-au înțeles ce putere invizibilă i-a oprit mâna. Atunci am simțit teama că pot fi pedepsit, însă mă mândream că am reușit să apăr o pământeancă.

În fiecare zi o întâlneam și o petreceam cu privirea și nu înțelegeam cum pot să mă îndrăgostesc de o ființă pe care trebuie s-o cercetez, dar nicidecum s-o iubesc. M-am decis de cercetări și am început să caut diferite metode ca să-i explic că eu exist și că o iubesc. Am aflat că pământenilor le place să primească în dar niște plante multicolore, care au un miros plăcut. Le-am ales pe cele mai frumoase, după părerea mea, și le-am luat fără să fiu observat. Îmi rămânea doar se i le ofer, dar cum? Le-am lăsat pe masa unde ea mereu mânca,

dar până când a venit, aceste plante și-au pierdut frumusețea. Ea pur și simplu le-a aruncat. În următoarea zi, le-am pus pe masa ei mai devreme și ea le-a luat. Deja a înțeles că plantele frumoase de ieri au fost de asemenea pentru ea.

Astfel a trecut încă o săptămână, iar eu am uitat absolut de cercetări și era aproape să uit de pe ce planetă sunt. Știam că în curând trebuie să mă întorc acasă, pe Marte, însă simțeam și o mare necesitate de a-i afla cel puțin numele.

Ea s-a obișnuit deja cu darurile mele și simțeam că dorește să mă cunoască. În ultima zi, când trebuia să plec, am hotărât să mă fac vizibil. O așteptam în același loc, dar ea nu se ivea și eram îngrijorat. Timpul meu se sfârșea, însă ea nu venea. Eram gata

să rămân pe Terra. În acest caz, îmi pierdeam viața, deoarece nu puteam supraviețui mult în condițiile terestre. Pe Marte, de asemenea mă aștepta o pedeapsă groaznică, dar cea mai groaznică pedeapsă pentru mine era să nu o mai văd pe frumoasa mea pământeancă. Doream să urc în navă și să zbor prin univers, și totodată doream să rămân veșnic lângă ea, invizibil ca o umbră, doar să-i văd încă o dată zâmbetul, să-i cercetez emoțiile, să-i ascult respirația...

N-am avut curajul să-i descopăr adevărul despre existența mea, dar nici să urc în navă și să plec. După mine au fost trimiși jandarmi de pe Marte ca să revin, iar acum sunt izolat de toți. Aceasta este cea mai crudă pedeapsă pe planeta mea.

P.S. Dragul meu prieten de pe Saturn, frumos e Universul, dar mai frumos ca dragostea nu există nimic.

Cu sinceritate, prietenul tău AB995 de pe Marte.